

Подавач: 1. Юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited»

MEADOW OFFICE STONEROWS LANE
SASHOVER WAY
CHESTERFIELD
DERBYSHIRE
S45 0HE

регістраційний No. 02868213

поштова адреса в Україні:
01010, м. Київ, вул. І.Мазепи, 3 кв.183
email: d.moroz@btinternet.com

повноважного представника (у тому числі - директора) компанії «Vuldi (UK) Limited»
Мороза Дмитра Анатолійовича
01010, м. Київ, вул. І.Мазепи, 3 кв.183
email: d.moroz@btinternet.com

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 35 Господарського процесуального кодексу України,
у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 35, частини другої статті 43 ГПК України

1. Законом України «Про внесення зміни до статті 35 Господарського процесуального кодексу України щодо підстав звільнення від доказування» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 26, ст.898) статтю 35 Господарського процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 6, ст. 56) викладено в наступній редакції:

"Стаття 35. Підстави звільнення від доказування

Обставини, які визнаються сторонами та іншими особами, які беруть участь у справі, можуть не доказуватися перед судом, якщо в суду не виникає сумніву щодо достовірності цих обставин та добровільності їх визнання.

Обставини, визнані судом загальновідомими, не потребують доказування.

Обставини, встановлені рішенням суду у господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, крім встановлених рішенням третейського суду, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

Вирок суду в кримінальному провадженні або постанова суду у справі про адміністративне правопорушення, які набрали законної сили, є обов'язковими для господарського суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалений вирок або постанова суду, лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою".

2. Господарськими сдами України положення частини третьої статті 35 Господарського процесуального кодексу України, у вищевикладеній редакції Закону України «Про внесення зміни до статті 35 Господарського процесуального кодексу України щодо підстав звільнення від доказування», застосовуються неоднозначно.

2.1. Так, в одних випадках, господарські суди вважають, фактично, що:

- звільнення від доказування з підстав установлення преюдиційних обставин в іншому судовому рішенні, передбачене частиною третьою статті 35 ГПК України, варто розуміти так, що учасники господарського процесу не зобов'язані повторно доказувати ті обставини, які були встановлені чинним судовим рішенням, яке набуло законної сили в іншій господарській, цивільній або

адміністративній справі, крім встановлених рішенням третейського суду, якщо в цій справі брали участь особи, щодо яких відповідні обставини встановлені;

- за змістом частини третьої статті 35 ГПК України учасники господарського процесу звільнені від надання доказів на підтвердження обставин, які встановлені судом при розгляді іншої господарської, цивільної або адміністративної справи;
- натомість такі учасники мають право посилатися на зміст судового рішення у відповідних справах, що набрало законної сили, в якому відповідні обставини зазначені як установлені;
- водночас передбачене частиною третьою статті 35 ГПК України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися господарським судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні;
- господарські суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших господарських, цивільних або адміністративних справах;
- для спростування преюдиційних обставин, передбачених частиною третьою статті 35 ГПК України, учасник господарського процесу, який ці обставини заперечує, повинен подати суду належні та допустимі докази; ці докази повинні бути оцінені господарським судом, що розглядає справу, у загальному порядку за правилами статті 43 ГПК України.

Саме така правова позиція впливає з, наприклад, прикладених до даного конституційного звернення судових рішень господарських судів України, які (рішення) набули законної сили в господарських справах:

- рішенні господарського суду Львівської області від 24.02.2016 року в справі № 914/4006/13, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56250418> ;
- рішенні господарського суду Івано-Франківської області від 22.03.2016 року в справі № 909/399/14; яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56781155> ;
- рішенні господарського суду Харківської області від 22.02.2016 року в справі № 922/5972/15, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56187891> .

Так, у вказаному рішенні господарського суду Львівської області від 24.02.2016 року в справі № 914/4006/13 господарський суд застосовуючи положення частини третьої статті 35 ГПК України зазначив наступне:

«Судові рішення у справі № 5015/1057/12 набрали законної сили, а тому встановлені у них факти в силу вимог ст. 35 ГПК України приймаються судом до уваги, при цьому суд зазначає, **що такі підтверджуються наявними в матеріалах справи документами** [виділено у процитованому мною – Д.М.].».

Тобто, господарський суд в справі № 914/4006/13 виходив із того, що чинне судове рішення в справі № 5015/1057/12, яке набрало законної сили, повинно прийматися господарським судом до уваги в справі № 914/4006/13 в силу статті 35 (частина третя) ГПК України, водночас обставини, встановлені судовим рішенням в справі № 5015/1057/12 **можуть підтверджуватися (а відтак, за наявності підстав – і спростовуватися) іншими наявними в матеріалах справи № 914/4006/13 документами (доказами).**

У вказаному рішенні господарського суду Івано-Франківської області від 22.03.2016 року в справі № 909/399/14 господарський суд, застосовуючи положення частини третьої статті 35 ГПК України зазначив:

«Статтею 35 ГПК України визначено, що обставини, встановлені рішенням суду у господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, крім встановлених рішенням третейського суду, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

В процесі вирішення спору у справі №909/399/14 було встановлено, що Верховним Судом України відкрито касаційне провадження у справі №909/320/14 господарського суду Івано-Франківської області за позовом ВАТ "Оріана" до ПрАТ «Лукор», ТзОВ "Лукор-Нафтохім", за участю третіх осіб: ТзОВ "Карпатнафтохім", Фонд державного майна України, про визнання недійсним рішення загальних зборів акціонерів ПрАТ «Лукор» від 15.11.2013 та 17.01.2014.

Оскільки спір, що розглядається у вказаній вище справі предметно пов'язаний із спором, що розглядається у даній справі, прокурором подано клопотання за №05/2-326 вих -15 від 06.03.2015 про зупинення провадження у справі №909/399/14 до вирішення Верховним Судом справи №909/320/14.

Ухвалою господарського суду Івано-Франківської області від 10.03.2015 вказане клопотання було задоволено, провадження у справі зупинено.

За наслідком касаційного розгляду заяви ПрАТ «Лукор». Постанова Вишого господарського суду України від 30.10.14 винесена у справі №909/320/14 була скасована, а справа скерована до ВГС України на новий розгляд.

Постановою ВГС України від 30.10.14 було скасовано рішення господарського суду Івано-Франківської області від 12.06.2014, яким у позові ВАТ "Оріана" щодо визнання рішення загальних зборів акціонерів ПрАТ «Лукор» від 15.11.2013 та 17.01.2014 незаконними, було відмовлено.

Цією ж Постановою скасована Постанова Львівського апеляційного господарського суду від 18.08.2014, відповідно до якої рішення господарського суду Івано-Франківської області від 12.06.2014 залишено без змін

За наслідками повторного розгляду в касаційному порядку справи №909/320/14, Вищим господарським судом України винесена постанова від 03.06.2015, якою касаційні скарги першого заступника прокурора Івано-Франківської області в інтересах держави в особі Фонду державного майна та ВАТ "Оріана" залишені без задоволення.

Рішення господарського суду Івано-Франківської області від 12.06.2014 та Постанова Львівського апеляційного господарського суду від 18.08.2014 у справі №909/320/14 залишені без змін.

У вказаній Постанові, Вищим господарським судом України надана правова оцінка підставам викладеними у судових рішеннях судів попередніх інстанцій щодо законності оскаржених рішень загальних зборів акціонерів ПрАТ «Лукор» від 15.11.13 та 17.01.2014, які повністю підтверджують позицію господарського суду Івано-Франківської області при обґрунтуванні рішення, винесеного у справі №909/399/14, та не потребують доказування.

Таким чином, враховуючи викладені обставини та наведені вище норми закону, суд прийшов до висновку про безпідставність позовних вимог, а тому у позові слід відмовити.

Вказані прокурором додаткові підстави в обґрунтування позовних вимог під час нового розгляду справи носять формальний характер, та не можуть вплинути на прийняте судом рішення про відмову у задоволенні позову. [виділено у процитованому мною – Д.М.].».

Тобто, у справі № 909/399/14 господарський суд вважав, що прокурор при розгляді вказаної господарської справи був **вправі подавати господарському судові додаткові докази на спростування обставин**, які зазначені як установлені в інших судових рішеннях, на які містяться посилання у вказаному рішенні від 22.03.2016 року в справі № 909/399/14, проте, такі додаткові докази були відхилені господарським судом в справі № 909/399/14 **виключно** з підстав формального характеру цих доказів, тобто господарський суд в справі № 909/399/14 прийняв ці додаткові докази прокурора та оцінив їх за правилами статті 43 ГПК України.

Також, при постановленні вищевказаного рішення господарського суду Харківської області від 22.02.2016 року в справі № 922/5972/15 господарський суд виходив із того, що:

«Однак, суд не погоджується з такими, доводами, оскільки, з ухвали суду по справі № Б-48/25-10 та рішення суду по справі №53/325-09 ... не вбачається, що судами досліджувалися оригінали спірних угод, не ставилося на вирішення питання їх щодо їх дійсності, нікчемності або оспарюємості. Крім того, з рішення та постанови судів по справі №53/325-09 вбачається, що позивач - ТОВ "Тімекс" в обґрунтування своїх вимог посилався на надання згоди на підписання цих угод, що не є тим самим, що й саме підписання.».

Тобто, у справі № 922/5972/15 господарський суд розглянув обставини, встановлені в чинних судових рішеннях в інших судових справах, оцінив ці обставини за правилами оцінки доказів, які (правила) встановлені статтею 43 ГПК України, однак, не взяв ці докази до уваги при прийнятті рішення по вказаній справі № 922/5972/15, як такі, що були спростовані сукупністю інших доказів по вказаній справі № 922/5972/15.

2.2. Натомість, в інших випадках, господарські суди у рішеннях, які набули законної сили, вважають, що:

- «Відповідно до частини 2 статті 35 Господарського процесуального кодексу України факти, встановлені рішенням господарського суду (іншого органу, який вирішує господарські спори), за винятком встановлених рішенням третейського суду, під час розгляду однієї справи, не доводяться знову при вирішенні інших спорів, в яких беруть участь ті самі сторони. Факти, передбачені наведеною нормою мають для суду преюдиціальний характер. Преюдиціальність - обов'язковість фактів, установлених судовим рішенням, що набрало законної сили в одній справі для суду при розгляді інших справ. Преюдиціально встановлені факти не

підлягають доказуванню, оскільки їх з істинністю вже встановлено у рішенні чи вироку і немає необхідності встановлювати їх знову, тобто піддавати сумніву істинність і стабільність судового акта, який вступив в законну силу.»;

- «... факти, встановлені рішенням господарського суду ... , яке набрало законної сили, не підлягають доказуванню та можуть бути спростовані не інакше як шляхом скасування відповідного судового рішення.».

Така правова позиція стосовно застосування положень частини третьої статті 35 ГПК України відображена, наприклад в наступних рішеннях, які набули законної сили, які набули законної сили:

- рішення господарського суду міста Києва від 06.06.2016 року в справі № 910/23570/15, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58273138> ;
- рішення господарського суду Чернігівської області від 30.09.2014 року в справі № 927/1284/14, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/40746480> ;
-
- рішення господарського суду міста Києва від 22.06.2016 року в справі № 910/23267/15, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58498233> .

2.3. Судові рішення господарських судів, перелічені в підпунктах 2.1.-2.2 даного конституційного звернення, були постановлені за однакових юридично значимих обставин, оскільки ці рішення, і відповідних парах, були постановлені у господарських справах щодо правовідносин з приводу: іпотеки, виконання правочинів, у тому числі кредитних, виконання рішень загальних зборів товариства.

3. Викладена у пункті 2 даного конституційного звернення наявне неоднозначне застосування господарськими судами України положення частини третьої статті 35 ГПК України може призвести до порушення конституційних прав подавача даного конституційного звернення, саме становленого статтею 55 Конституції України права на судовий захист, виходячи із наступного.

Як видно з прикладених до даного конституційного звернення копій:

- ухвали господарського суду області від 03.06.2016 року про відкриття провадження в справі №
- ухвали господарського суду області від 26.07.2016 року про відмову у відкритті провадження в справі № (ухвала скасована постановою апеляційного господарського суду від 22.08.2016 року;
- постанови апеляційного господарського суду від 22.08.2016 року в справі №

подавач даного конституційного звернення - юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited» є учасником (позивачем) у вказаних судових справах № та № у яких компанія «Vuldi (UK) Limited» намагається захистити своє право власності на нежитлове приміщення магазину за адресою: м.

Підстави вказаного одного й того самого позову, заявленого компанією «Vuldi (UK) Limited» в справах № та №, узагальнено можна викласти наступним чином:

«Юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний номер Великої Британії 02868213, є і завжди була одноособовим засновником підприємства «Валді-Україна»; останнє в свою чергу, станом і на 23.02.2001 року, було власником нерухомого майна – нежитлового приміщення магазину за адресою: м. яке належало підприємству «Валді-Україна» на праві власності, що підтверджується доданим до даного конституційного звернення, у копії, договором застави від 27.10.1998 року.

Відповідно до статті 111 ЦК України, у різних її редакціях, майно юридичної особи, яке залишилось після задоволення вимог кредиторів, передається її учасникам.

Ухвалою від 27.06.2003 року (копія додається), про ліквідацію юридичної особи-банкрута, про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу, у справі Господарського суду міста № було постановлено, зокрема: ліквідувати підприємство «Валді-Україна» (м. вул. як юридичну особу в зв'язку з банкрутством.

Як роз'яснював ще Вищий арбітражний суд України у своїх Роз'ясненнях N 02-5/444 від 18.11.97 «Про деякі питання практики застосування Закону України "Про банкрутство" (частина сьома пункту 50), які (Роз'яснення були чинними на момент шойноописаних правовідносин): «у випадку, коли після ліквідації

юридичної особи суб'єкта банкрутства будуть виявлені належні їй майнові об'єкти або кошти, справа не може переглядатись за нововиявленими обставинами».

Отже, така ситуація, коли після складення та затвердження судом ліквідаційного балансу юридичної особи – банкрута, буде виявлено майно цієї особи – цілком можлива.

Одноособовим засновником підприємства «Валді-Україна» завжди була виключно юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited», що підтверджується, зокрема, Статутом підприємства «Валді-Україна».

Відповідно до статті 40 Цивільного кодексу Української РСР, який був чинний на момент постановлення господарським судом вищевказаної ухвали про ліквідацію підприємства «Валді-Україна», майно, що залишається після задоволення вимог усіх кредиторів ліквідованої кооперативної організації, використовується, якщо інше не встановлено законом, для повернення пайових внесків; решта майна цієї організації, а також майно ліквідованої іншої громадської організації передається їх вищестоящим організаціям, а в разі відсутності таких - відповідному державному органу на загальнокооперативні або громадські потреби.

Згідно частини 7 статті 31 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», в редакції статті і станом на 27.06.2003 р., у разі якщо господарським судом винесено ухвалу про ліквідацію юридичної особи - банкрута, майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається власникові або уповноваженому ним органу.

За таких обставин, майно юридичної особи, належне їй та яке було виявлене вже після проведення ліквідації цієї особи, має належати її засновникам.

Отже, можна вважати, що компанія «Vuldi (UK) Limited» ще 27.06.2003 року набула права власності на оспорюванні у даній господарській справі: _____ області акції, оскільки відповідно до статті 4 Цивільного кодексу Української РСР, чинного станом на 27.06.2003 року, цивільні права і обов'язки виникають з підстав, передбачених законодавством Союзу РСР і Української РСР, а також з дій громадян і організацій, які хоч і не передбачені законом, але в силу загальних начал і змісту цивільного законодавства породжують цивільні права і обов'язки; відповідно до цього цивільні права і обов'язки виникають, зокрема, внаслідок подій, з якими закон пов'язує настання цивільно-правових наслідків.

Відповідно до статті 328 ЦК України право власності набувається на підставах, що не заборонені законом, зокрема із правочинів; право власності вважається набутим правомірно, якщо інше прямо не впливає із закону або незаконність набуття права власності не встановлена судом.».

В той же час, в ухвалі від 27.06.2003 року (копія прикладається), про ліквідацію юридичної особи-банкрута, про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу, у справі господарського суду міста Києва № _____, зазначається наступне:

«призначений на підставі вказаної постанови ліквідатор _____ за результатами роботи ліквідаційної комісії 25.06.2003 року надійшов до суду звіт та ліквідбаланс з клопотанням про їх затвердження, оскільки ліквідаційна маса у боржника відсутня і він не спроможний сплатити борг та продовжувати свою діяльність.» Також, резолютивною частиною зазначеної ухвали від 27.06.2003 року було вирішено: «Затвердити звіт ліквідатора від 25.06.2003 р. та ліквідаційний баланс Підприємства «Валді-Україна» від 25.06.2003 р.».

Оскільки відповідно до норми частини третьої статті 35 ГПК України обставини, встановлені рішенням суду у господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, крім встановлених рішенням третейського суду, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини, відтак, слід дійти обгрунтованого висновку, що викладене в даному конституційному зверненні неоднозначне застосування господарськими судами України положення частини третьої статті 35 ГПК України може призвести до порушення конституційних прав подавача даного конституційного звернення, саме становленого статтею 55 Конституції України права на судовий захист, так як господарським судом _____ області, який розглядає в даний час зазначену справу № _____ а також іншими судами в останній цілком може бути використано для, по своїй суті протиправної, відмови в задоволенні вимог позивача в справі № _____ із посиланням на ту обставину, що, мовляв, чинним судовим рішенням, яке набуло законної сили, а саме ухвали від 27.06.2003 року в справі господарського суду міста № _____ було встановлено, що станом на момент постановлення цієї ухвали ліквідаційна маса, тобто і будь-яке майно (у тому числі й нежитлове приміщення магазину за адресою: м. _____), в підприємства «Валді-Україна», засновником якого є компанія «Vuldi (UK) Limited», були відсутні.

Хоча, як бачимо з вищевказаних Роз'яснень N 02-5/444 від 18.11.97 «Про деякі питання практики застосування Закону України "Про банкрутство" (п. 50), які (роз'яснення) на момент їх ухвалення мали статус фактично обов'язкових для господарського суду та учасників відповідного судового процесу, такі випадки, коли після складення та затвердження судом ліквідаційного балансу юридичної особи -

суб'єкта банкрутства та/або її ліквідації стають виявленими належні цій особі майнові об'єкти або кошти – є цілком можливою.

4. Слід також підкреслити, що за усталеною традиційною правовою позицією Вищого господарського суду України, яку було свого часу викладено в пункті 38 Інформаційного листа Вищого господарського Суду України від 12.03.2009 року № 01-08/163 «Про деякі питання, порушені у доповідних записках про роботу господарських судів України у другому півріччі 2008 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України» при застосуванні положень статті 35 ГПК України слід виходити зі змісту і **направленості всіх** положень цієї статті ГПК.

Відповідно до частини четвертої статті 35 ГПК України **лише**: вирок суду в кримінальному провадженні або постанова суду у справі про адміністративне правопорушення, які набрали законної сили, - є **обов'язковими** для господарського суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалений вирок або постанова суду, лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою.

З шойнонаведеного випливає, що інші, зокрема визначені законодавцем в частині третій статті 35 ГПК України, судові рішення, окрім перелічених в частині четвертій статті 35 ГПК України, обов'язковими для господарського суду – **не є**.

Саме на таке розуміння положень частини третьої статті 35 ГПК України вказує й норма частини другої статті 43 ГПК України: «ніякі докази не мають для господарського суду задалегідь встановленої сили», тобто й ті докази, які подаються учасниками господарського процесу на підтвердження обставин, які не підлягають, в силу положень процесуального закону, доказуванню в конкретній господарській справі.

5. Повноваження підписанта даного конституційного звернення на його подання підтверджуються прикладеними до даного звернення копією Копія засвідченого Посольством Великої Британії в Україні витягу від 23.08.2016 року з відповідного реєстру компаній Великої Британії щодо, зокрема, існування компанії «Vuldi (UK) Limited», дати останнього внесення змін стосовно цих компаній до вказаного реєстру та про посадових осіб вказаних компаній. Щодо правової природи самого вказаного листа від 23.08.2016 року, виданого Посольством Великої Британії в Україні та підписаного консульським співробітником Посольства, до даного звернення прикладаються відповідні пояснення.

6. За таких обставин, керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 2, 38, 42, 43, 46, 49, 50, 61, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України»

ПРОШУ:

Дати офіційне тлумачення положення частини третьої статті 35 Господарського процесуального кодексу України, у взаємозв'язку з положеннями частини четвертої статті 35 та частини другої статті 43 ГПК України.

Додатки (копії доданих документів засвідчені, на кожній сторінці, згідно п. 5.27 Національного стандарту України ДСТУ 4163-2003 “Уніфікована система організаційно-розпорядчої документації”, затвердженого наказом Держспоживстандарту України № 55 від 07.04.2003 р., відміткою про засвідчення копії документа, яка (відмітка) складається зі слів “Згідно з оригіналом”, «Директор» Мороз Д.А., особистим підписом Мороза Д.А., дати засвідчення, оригінальні роздруківки судових рішень, які були отримані з Єдиного державного реєстру судових рішень, були роздруковані за інтернет посиланнями, наведеними в нижньому лівому чи верхньому правому куті кожної сторінки кожного судового рішення):

1. Роздруківка Закону України «Про внесення зміни до статті 35 Господарського процесуального кодексу України щодо підстав звільнення від доказування»; роздрукована з сайту «Законодавство України» офіційного Інтернет сайту Верховної Ради України за Інтернет посиланням <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1226-18/paran5#n5> – 1 арк.
2. Роздруківка статей 35, 43 Господарського процесуального кодексу України; роздрукована з сайту «Законодавство України» офіційного Інтернет сайту Верховної Ради України за Інтернет

- посиланнями: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1798-12> , <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1798-12/page2> – 2 двосторонніх та односторонніх арк.
3. Роздруківка статі 55 Конституції України; роздрукована з сайту «Законодавство України» офіційного Інтернет сайту Верховної Ради України за Інтернет посиланнями <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> – 1 двосторонній арк.
  4. Роздруківка рішення господарського суду Львівської області від 24.02.2016 року в справі № 914/4006/13, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56250418> – 9 двосторонніх арк.
  5. Роздруківка рішення господарського суду Івано-Франківської області від 22.03.2016 року в справі № 909/399/14; яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56781155> – 4 двосторонніх та односторонніх арк.
  6. Роздруківка рішення господарського суду Харківської області від 22.02.2016 року в справі № 922/5972/15, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56187891> – 6 двосторонніх арк.
  7. Роздруківка рішення господарського суду міста Києва від 06.06.2016 року в справі № 910/23570/15, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58273138> – 3 двосторонніх арк.
  8. Роздруківка рішення господарського суду Чернігівської області від 30.09.2014 року в справі № 927/1284/14, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/40746480> - 3 двосторонніх арк.
  9. Роздруківка рішення господарського суду міста Києва від 22.06.2016 року в справі № 910/23267/15, яке (рішення) було роздруковане за Інтернет посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58498233> – 5 двосторонніх та односторонніх арк.
  10. Копія ухвали господарського суду області від 03.06.2016 року про відкриття провадження в справі № – 2 двосторонніх та односторонніх арк.
  11. Копія ухвали господарського суду області від 26.07.2016 року про відмову у відкритті провадження в справі № (ухвала скасована постановою апеляційного господарського суду від 22.08.2016 року – див. додаток № 12 до даного конституційного звернення) – 1 двосторонній арк.
  12. Копія постанови апеляційного господарського суду від 22.08.2016 року в справі № - 3 двосторонніх та односторонніх арк.
  13. Копія позовної заяви в справах господарського суду області №№ та – 11 двосторонніх арк.
  14. Копія ухвали від 27.06.2003 року, про ліквідацію юридичної особи-банкрута, про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу, у справі Господарського суду міста № арк.
  15. Роздруківка пункту 38 Інформаційного листа Вищого господарського Суду України від 12.03.2009 року № 01-08/163 «Про деякі питання, порушені у доповідних записках про роботу господарських судів України у другому півріччі 2008 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України» -1 двосторонній арк., отримана за Інтернет посиланням http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v_163600-09?nreg=v_163600-09&find=1&text=%ED%E0%EF%F0%E0%E2%EB&x=0&y=0 – 1 двосторонній арк.
  16. Копія засвідченого Посольством Великобританії в Україні витягу від 23.08.2016 року з відповідного реєстру компаній Великої Британії щодо, зокрема, існування компанії «Vuldi (UK) Limited», дати останнього внесення змін стосовно цих компанії до вказаного реєстру та про посадових осіб вказаних компаній – всього 2 сторінки.
  17. Копія рішення загальних зборів акціонерів компанії “Vuldi (UK) Limited” від 18.05.2000 року про надання Д. Морозу повноважень представляти вищий орган управління компанії “Vuldi (UK) Limited”, а також копії сторінок паспорту Д. Мороза та його Картки фізичної особи-платника податків громадянина України – всього 8 сторінок.
  18. Роздруківка різних редакцій, а саме чинної на даний час та станом на 19.06.2003 року статті 111 Цивільного кодексу України, чинної станом на 19.06.2003 року статті 31 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»; статті 329 Цивільного кодексу України; роздруковані з сайту «Законодавство України» офіційного Інтернет сайту Верховної Ради України за інтернет посиланнями: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page> , <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page3> , http://pravo.ligazakon.ua/document/view/T030435?edition=2003_06_19#par=117 , http://pravo.ligazakon.ua/document/view/T234300?edition=2003_05_15#q=%D0%BF%D1%80%D0%BE+%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F+%D0%BF%D0%BB%D0%B0%D1%82%D0%BE%D1%81%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%BE%D0%B6%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%96+%D0%B1%D0%BE%D1%80%D0%B6%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B0+%D0%B0%D0%B1%D0%BE+%D0%B2%D0%B8%D0%B7%D0

- http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v_444800-97/page; http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v_444800-97/page2 - 5 двосторонніх арк.
19. Роздруківка пункту 50-го роз'яснень Вищого арбітражного суду України N 02-5/444 від 18.11.97 «Про деякі питання практики застосування Закону України "Про банкрутство", роздрукована з сайту «Законодавство України» офіційного Інтернет сайту Верховної Ради України за інтернет посиланнями: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v_444800-97/page; http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v_444800-97/page2 - 2 двосторонніх арк.
20. Копії сторінок Статуту підприємства «Валді-Україна» - 3 двосторонніх арк.
21. Копія договору застави від 27.10.1998 року – 2 двосторонніх арк.
22. Роздруківка статей 4, 40 Цивільного кодексу Української РСР; роздрукована з сайту «Законодавство України» офіційного Інтернет сайту Верховної Ради України за інтернет посиланням: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1540-06/page> - 2 двосторонніх арк.
23. Пояснення стосовно повноважень підписанта даного конституційного звернення – 3 двосторонніх та односторонніх арк.
24. Другий та третій примірники даного конституційного звернення та всіх доданих до нього документів – всього арк.

Підписано:

Повноважений представник компанії “Vuldi (UK) Limited”

(діє як представник органу управління – загальних зборів - на підставі адміністративного акту, рішення загальних зборів акціонерів компанії від 18.05.2000 року; а також як директор компанії, що підтверджується відповідними належним чином легалізованими та перекладеними документами, які додаються)

01.09.2016

Д.Мороз